

Rellotge de sol del Farell

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Masia El Farell, antic restaurant.- Urb. El Farell, Passeig de les Flors, 27
Emplaçament	Carretera de Sant Sebastià de Montmajor, pk. 8.100 fins al Coll d'en Vila i fins a la casa
Alçada:	761
Coordenades:	
Latitud:	41.66079
Longitud:	2.13108
UTM Est (X):	427657
UTM Nord (Y):	4612480

Classificació

Número de fitxa	08033 - 342
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Element arquitectònic
Estil / època:	Contemporani
Segle	XX
Any	1967
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Restringit
Ús actual:	Ornamental
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. cad.: 14302DG2172D
Fitxes associades:	
<u>El Farell</u>	
Autoria de la fitxa	Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa:	dl., 05/01/2009 - 01:00

Descripció

Relloctge de sol, del tipus vertical declinant, esgrafiat i pintat amb colors sorrenes. Orientació Sud-Oest. Línies horàries de 6 a 7, amb xifres aràbigues, i senyals per a les mitges hores. Porta la inscripció: "EL FARELL / 1067-1967". Sol al pol, dos àngels sostenen el quadrant. El gnòmon és de vareta i surt de la boca d'un sol amb cara antropomorfa amb dotze puntes, senyalant les dotze hores. A la part baixa del rellotge hi ha un lema: "Déu envia la claror i jo faig d'apuntador".

Història

Sembla ser que l'any 1967 es va tornar a pintar el rellotge, resseguint els antics esgrafiats.

Va ser al llarg dels segles XVI i XVII quan s'emparellaren la gnomònica, art de fer els rellotges de sol, i el gran esclat de la tècnica constructora. Durant aquells segles es construïren majestuosos palaus i immenses esglésies on s'hi bastiren, bé pintats, esgrafiats o amb qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol també tan desmesurats que molts d'ells voltaven la trentena de metres.

Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la il·lustració es popularitza la tècnica i sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de totes menes i en tots els materials possibles. Dels tallers d'aquests artesans en sortiren veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or o argent de tan bella factura que esdevingueren gairebé més purament objectes de plaer estètic que instruments dels quals se'n fes un ús pràctic.

Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven... una hora diària. És al llarg del XVII quan es van perfeccionant aquests enginys, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat.

Tanmateix el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se al lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i l'altra era que aquests nous competidors no acabaven d'anar del tot bé.

Tothom qui s'havia comprat un rellotge mecànic, procurava tenir-ne un de sol a alguna paret de casa seva per tal d'anar posant el primer a l'hora. Cap a mitjans del segle XVIII, però, els rellotges mecànics assoliren un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el Sol que, com sabeu, no és pas uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'acceleració del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat i de la vida nocturna, feren que mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars.

